

[Poulsgaard]

Hr. Mølgaard mente, at vi skulle glæde os over en sort skærm. Nu er vi da så heldige, at vi aldrig har tid til at se fjernsyn, så vi kan sådan set være ligeglade, men det er jo ikke ligefrem derfor, man betaler licens. Men man kunne have glædet sig over en sort skærm, hvis det havde ført til forbedrede resultater eller til, at nogen havde mandet sig op til at slå i bordet, så det kunne høres også ude bag de tykke mure i Gyngemosen og andre steder, og så havde man haft håb om, at det nu havde været slut. Man skulle faktisk opfordre hr. Mølgaard til at læse, jeg tror, det er Jyllands-Posten i dag, hvor Claus Toksvig fra London prøver at ironisere lidt over, hvor besværligt det må være at udføre arbejdet i forbindelse med EF-valget, fordi det nu falder på en søndag. Det er medarbejderindflydelse, når det er ude i det fuldstændig groteske.

Men så vil jeg også glæde hr. Melchior, der sagde, at selv i nærværelse af fremskridtspartiet, var han ikke bange for at foreslå en tur til Holland. Så vil jeg ærlig talt sige til hr. Melchior, at hvis det havde noget formål, altså hvis man kunne overbevise de dér røde socialister – men det kan man jo ikke, det ved vi godt – men så alle os andre fornuftbetonede herinde, kunne vi i hvert fald tage sådan en tur til Holland. Jeg synes, det ville være meget fornuftigt at deltage i sådan en tur. Men de, der er så glade for de bestående tilstande, har deres venner til at sidde der, hvorfor skulle de lave om? Det ville da være åndssvagt. Men jeg synes, vi skulle tage den tur til Holland, hr. Melchior.

I de fem år, jeg har været herinde, har jeg lært at forstå, at man ligger under for eksperternes tyranni – og det gælder også de medlemmer, der var oppe her i dag, bortset fra hr. Jens Møller og til en vis grad måske hr. Melchior – for alle var enige om, at de politiske udsendelser var noget makværk. Hvem i himlens navn har sagt det? Ja, det er nogle kloge hoveder ude i Radioen, fordi de blev sure, men befolkningen har i hvert fald ikke sagt det; ifølge nogle seerundersøgelser har disse udsendelser absolut været seværdige. Men når hr. Niels Helveg Petersen snakker om talentløshed, vil jeg da gerne medgive hr. Niels Helveg Petersen, at de udsendelser, der blev lavet, dengang hr. Hilmar Baunsgaard var statsminister, da nogle journalister udsurgte ham, var talentløshed sat i højsædet.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Honoré, at når vi taler om et selvstændigt selskab, er det ikke et statsstyret selskab, men et kommercielt TV-selskab, vi tænker på, idet vi mener, at den konkurrence, der vil være om forbrugerne, nok skal sikre den alsidighed, som Danmarks Radio ikke formår.

Jeg har ligesom hr. Melchior lagt mærke til denne udsendelse fra Christian Winther, og jeg regner da også med, at disse forløbelsler, som jeg vil kalde det for, vil få visse konsekvenser for ham.

Til hr. Mølgaard vil jeg sige, at vi naturligvis ikke ønsker, at andre synspunkter skal undertrykkes, og jeg har da lov til at lukke for mit fjernsyn, hvis jeg ikke kan lide det, der kommer på det, men jeg finder det urimeligt, at ulovligt strejkende skal bestemme, om der er et program på min skærm i den sendetid, som jeg har betalt for.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan ikke glæde hr. Melchior så meget, at jeg vil modificere min udtalelse, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at uddybe den. Jeg har ikke hverken set eller hørt Christian Winther her på det sidste og skal derfor ikke kommentere det eksempel, hr. Melchior kom med, men vil sige, at jeg aldrig har ment, at alsidighed var knyttet til en enkelt person. Jeg mener – også når det drejer sig om Danmarks Radio og Danmarks fjernsyn – at personer må have lov at stå for det, de siger, og det, de mener, og jeg er ikke så bange for sammenblandingen af referat og kommentar, især ikke hvis det fremgår af udsendelsen, hvornår der refereres, og hvornår der kommenteres. Alsidigheden mener jeg skal komme til udtryk i ansættelsespolitikken, ved at man ansætter mennesker, der er dygtige inden for deres respektive områder, og som ved at dække et bredt spekter af forskellige emner på forskellig måde sikrer, at den samlede information og den samlede påvirkning, vi får ud gennem radioen og fjernsynet, er alsidig. Jeg har aldrig ment, at den enkelte person og for så vidt heller ikke den enkelte udsendelse skulle repræsentere alsidighed. Jeg har selvfølgelig, så vidt det har været mig muligt, prøvet at følge med i bl. a. centrum-demokraternes støtte til den forening, der prøver at analysere de forskelli-